

РУЗВЕЛТ БОРЕТЬСЯ З ОБНИЖ- КОЮ ПЛАТЕНЬ

ВАШИНГТОН. — На пресовій конференції президент Рузвельт сказав, що він є рішуче проти всякої обнижки заробітних платень. Якби власники і компанії хотіли тягар цього економічного застою звалити на плечі робітництва, то вони далиб доказ свого морального банкрутства, говорив він. Нинішній бізнесовий застій можна проломити збільшенням платень, а не зменшенням, бо збільшення платень означає збільшення купівельної сили, а більше оживлення продукції, твердив далі президент. Вкінці він натякнув, що колиб компанії отримали заплати й через те зменшували купівельну силу людей, то хтось інший мусів би знайти якісь інші способи, щоб ту купівельну силу збільшити. Тим він хотів сказати, що колиб компанії отримали заплати, то уряд буде мусити накладати величезні податки і гроші, стягнені з податків, давати на різні суспільні підмоги, або будівлі.

КАТОЛИЦЬКИЙ ЕКОНОМІСТ ТАКОЖ ЗА ЗБІЛЬ- ШЕННЯ ЗАПЛАТ.

НЬО-ЙОРК. — Відомий католицький економіст Раен також заявив на католицькій конференції промислових проблем, що щоби повернути добробут і суспільну справедливість, компанії мусять підносити заробітну платню робітникам і дати їм змогу брати більшу участь у загальному приході нації. Дотепер для всіх робітників припадало 66,5% усього національного приходу. А щоб можна було повернути добробут і суспільну справедливість, то робітники повинні діставати 75% національного доходу. В той спосіб вони скріпили би купівельну силу й оживили продукцію. Коли цього не зробиться, то нинішня економічна система опиниться у великій небезпеці, говорив Раен.

МАЙНЕРИ ПІДДЕРЖУЮТЬ ПРЕЗИДЕНТА.

ФІЛІДЕЛЬФІЯ. — На конвенції вуглекопів висказано президентові Рузвельтові признання, що він є одним президентом Злучених Держав, що так відважно бореться за добробут робітників. Спеціальну похвалу на адресу президента висказав Джан Луїс, предсідник К.П.О.

„ТІ ВІ ЕЙ“ ВИКУПУЄ ПРИВАТНІ КОМПАНІЇ.

ВАШИНГТОН. — Директор державної компанії „Тенесі Велер Оторіті“ (Ті Ві Ей), Лілентал, заявив, що він має повноваження викуповувати приватні компанії виробу електричної енергії, яким та державна компанія робила велику конкуренцію. Верує під увагу це, що та державна компанія є виробничою компанією, а не торговельно-фінансовою, з приводу цього появилися гострі критики цієї пропозиції.

ЗБІЛЬШЕННЯ ВИДАТКІВ НА ЗБРОЄННЯ.

ВАШИНГТОН. — Президент Рузвельт сказав, що в найближчих днях внесе до конгресу проект, щоб конгрес ухвалив нові видатки на зброєння. Ці видатки вносилби один мільйон доларів і за них побудованоб нові бойові кораблі, літаки і зброю для сухопутної армії.

„ЧУДЕСНА ДИТИНА“.

НЬО-ЙОРК. — Три-літній хлопчина Джімі Колтон виявив геніальні здібності: він дотепер навчився вже грати на скрипці, гармонії і саксофоні, а також укладає вірші і компонує до них музику. По шістьох місяцях свого життя він уже вмів говорити.

ПРИДУМУЮТЬ НОВИЙ РІД ЛІТАКІВ.

НЬО-ЙОРК. — На зібранні повітроплавних знавців у Колумбійському університеті обговорювано можливість ново придуманого літака, який підносивсяб відразу з землі вгору. Підносилиб його крила, які булиб так побудовані, що їх міг би оберсиссяб відразу з землі вгору. Підносилиб його оператор перекинув би мотор з крил на звичайний пропелер, крила пересталиб обертатися і літак, замість йти далі вгору, посувавсяб вперед. Подібне булоб при осіданні. Знавці ствердили, що такий літак має величезні можливості і він зближає летунську техніку до того моменту, коли стануть не потрібні летунські майдани, а можна буде літаком осісти на подвір'я звичайного дому.

ІДЕ „НА ВІЧНИЙ СПОЧИНОК“.

НЬО-ЙОРК. — Колиш гордоші мореплавної комунікації, корабель Леванетан, покидає тепер нью-йоркські доки останній раз і повертається до Англії на вічний спочинок. Англійська фірма розбере його тепер і використає з нього старе залізяка.

ТЕХНІКА УСУНЕ АВТОМО- БІЛЬНІ ВИПАДКИ.

Проф. Гарвардського університету, Меклінток, сказав, що наука працює над тим, щоб нещасливі автомобільні випадки на шляхах зробити цілком неможливими. Він говорив, що інженіри вже тепер придумують способи, на основі яких авто само усушувалоб ховзкі вулиці, а також автоматично засвічувалоб лампи на тих відтинках дороги, по яких воно просувається.

ЗАМКНУЛИ В МАНАСТИРІ СВЯЩЕНИКА ЗА ХРЕЩЕННЯ НАРЕЧЕНОЇ КН. РАДЗІВІЛА.

Пароха парохії польського національного костела в Варшаві, Вуйца, що вихрестив п. Сухостова, наречену кн. Радзівіла, без порозуміння з вищими властями, усунули з місця пароха й засудили на замкнення в монастирі на необмежений час.

ЗАЗДРІСТЬ ЗА ДВІЙНИКА ПРИЧИНОЮ САМОГУБ- СТВА.

У Відні наложив на себе руку музикант Фріц Б., який зажив більшу скількість вероналю. Спершу всі думали, що причиною самогубства була нещаслива любов. Однак згодом поліція устїлила зовсім інші причини того самогубства.

На слід цієї трагедії попала поліція при допомозі листів самовбивника, в яких він подав, що добровільно розстається з життям з причини непорозуміння між ним і жінкою, в якій він кохався. Зізнання тієї жінки, судженої Фріца, внесли до справи чимало нових речей. Вона заявила, що справді вона стала поневолі причиною самогубства свого судженого, якого переслідувала своєю заздрістю, як воно спершу здавалося, навіть не безосновно.

Бож вона була переконана, що має оправдані причини покинути свого нареченого, якого підозрівала в невірності. Вона сама бачила його в то-варстві іншої жінки. Запримітила, що він з тою жінкою поводиться зовсім вільно. Вонаж була загорда, щоб далі ходити з своїм судженням. Вкінці вона переконалася, що її судження пішов після сварки з нею до мешканця тої дру-гої, де він пересидів цілий вечір.

Згодом виявилось, що причиною цієї трагедії було не порозуміння. Тою самого вечера Фріц мусів заступити свого товариша, який несподівано занедужав. Якби судження не була з ним відразу розсталася, могла булаб ствердити, що її заздрість була зовсім безосновна.

Кілька днів пізніше мала суджена самовбивника нагоду сама переконатися, що впала жертвою непорозуміння. А саме, коли їхала трамваєм, за-примітила раптом, не без страху, що напроти неї сидить з її суперницею... Фріц. Спершу вона думала, що її зявився мердець і навіть кинула до двійника з окликом „Фріц!“ Пасажири думали, що перед ними божевільна, і шойно згодом вияснилася ціла справа.

СВІТ В ОБРАЗКАХ

Courtesy, Detroit Times.

ВІДКРИТТЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ В ДІТРОЙТІ.

Микола Мурашко, предсідник Українського Народного Союзу, розтинає стрічку на врочистому відкритті Українського Народного Дому в Дітройті. Коло нього посадник міста Дітройту, Редінг, та Ольга Дідик, котра при церемонії подає ножички й ключі.

РОЗКОПАЛИ МОГИЛИ.

В Гологірщині, в золочівському повіті, полишилися багато могил з недавньої польсько-української війни. В них спочивали брати, сини, батьки місцевих селян. Сьогодні цих могил уже нема. Старання адміністраційних чинників порозкопувано їх усюди і кости забрано в невідоме місце. На місці великих могил полишилися тільки глибокі ями.

На дорозі з Гологір до Майдану, в лісі, було також похованих 18 стрільців, що впали тут при відвороті зпід Львова. Нічю з 31. жовтня на 1. листопада м. р., зявила ся тут на місці глибокої ями висока могила з гарним березовим хрестом по середині. Та могила простояла тільки до 3. листопада. Того дня командант постерунку, солтис і нотири робітники (між ними українці) пішли з лопатами і розкопали могилу. На місці могили валяється тепер поломаний хрест та шматки вінця і ленти.

ОБЕЗПЕЧЕННЯ ВІД СТАРО- ДІВЦТВА ОБМАНОМ.

Від якогось часу в Варшаві, Львові й у Кракові вербували якісь агенти злочинного Т-ва „Фіделітас“, ніби з оцідком у Римі, клієнтів між жінками, що не вийшли ще заміж. „Обезпечували“ від стародівства й на посаг. Агенти виманили від кількох тисяч жінок кількадесять тисяч золотих. Виявилось, що „Фіделітас“, це фікція, а її агенти звичайні обманці. Їх схопили. Це аферисти зо Львова: Г. Кон, Я. Гобель, М. Стариковські й Д. Красні.

ФРАНЦІШКАНИ ПРАЦЮЮТЬ.

1927 року дістали францішкани як запис кілька моргів ґрунту коло села Торосіну, сохачевського повіту, варшавського воєвідства, й побудували там центрально своєї видавничої діяльності. „Непокалянуф“. Сьогодні там ціла маса мешкальних домів, вартатів і місць праці. Видавництво францішканів має 3 ротатійні машини, друкарні, відливні друкарських кліш. „Рицек Непокаляней“, що зачав виходити як місячник іще 1922-го р., досягає тепер 800,000 примірників, 5-ґрошовий щоденник „Мали Дзєннік“, що виходить від 1935-го р., має понад 200,000 примірників накладу. Окремо це виходить часопис для дітей „Рицек Непокаляней“. Всі ці видання відомі з неперебільшого зоологічного шовінізму. В Непокалянові живе тепер 400 монахів.

У ФРАНЦІЇ БУДУТЬ РОБИТИ ВІДТИСКИ ПАЛЬЦІВ ЕМІГРАНТІВ.

Через те, що у Франції щораз частіше трапляються різні злочини, доконувані чужинцями емігрантами, французький уряд носитья до думки шляхом окремого закону зарядити, щоб усі чужинські громадяни, які астувають у границі Франції, відби-вали свої пальці для потреб французької поліції. Відбитки пальців булиб також на паспортних тиж чужинців. Безпосередньою причиною наміру відтиски пальців був Евген Вайдман, німецький кримінальник, який для грошевого зиску замордував біля Паризу американську танцю-ристку Жін Дековен.

ВЕЛИКИЙ ПОЛІТИЧНИЙ ПРОЦЕС НА ВОЛИНІ

ЛЬВІВ. — Українська преса подає, що вже підготовляється на Волині новий голосний процес, підчас якого польський суд судитиме 75 осіб студентської молоді з володимирського, дубенського, горохівського, здолбунівського, ковельського, кремянського, луцького й рівненського повіту. Є це сама студентська молодь. Обвинувачує її польська влада у приналежності до Організації Українських Націоналістів (ОУН) і в змаганні відірвати Волинь від Польщі. Як вдомо, недавно засудив рівненський суд 55 молодих костопільців (також Волинь) за приналежність до ОУН на 322 роки вазниці.

КАРАЮТЬ ЗА УКРАЇНСЬКІ НАЗВИЩА.

ЗОЛОЧІВ (Галичина). — За те, що до метри-кальних книг вписувано ймена українців, закінчуючи назвища на „ий, ич, ів“, як повинно бути, польський суд у Золочеві засудив трьох українських священиків на кару вазниці від 6 до 12 місяців. Судили священиків, а саме оо. М. Фединишина (Чехи), І. Фенчинського (Голосковичі), Ю. Рудкевича (Лешнів), М. Рахлецького (Голубиця), Р. Шуневича (Шишківці) і С. Пасічника (Літовиско). Справу трьох перших священиків відложив суд на найближчу сесію, а трьох інших засуджено. Крім цього магістрат у Бродах покарав гривною за ту саму справу декана і пароха о. М. Демчинського.

ЩЕДРИЙ ДАР НА УКРАЇНСЬКИЙ ШПИТАЛЬ.

ЛЬВІВ. — Часописи подають, що емеритований шкільний радник Михайло Грицак жертвував на Український Шпиталь у Львові десять тисяч злотих і ту суму зложив до рук дирекції Товариства, себто д-ра Т. Бурачинського й д-ра О. Подолинського. Ім'ям цього добродія буде названа одна з більших саль Українського Шпиталю.

50-ЛІТТЯ ПЕРШОГО УКРАЇНСЬКОГО ЩО- ДЕННИКА.

ЛЬВІВ. — Вийшло ювілейне число українського щоденника „Діло“, видане з нагоди 50-літньої річниці існування цього часопису. Ювілейне число має 24 сторінки й містить дуже багато цікавого матеріалу, звязаного з історією часопису.

ВИПОВІЛИ „ПОРОЗУМІННЯ“.

ЧЕРНІВЦІ (Буковина). — І буковинським українцям не везе з „нормалізацією“. Українська Національна Партія пішла на угоду з ліберальною партією, думаючи, що та партія вийде з виборів переможною і буде в Румунії при владі. Та ліберальна партія не одержала потрібної більшості. Владу обняла національно-християнська партія на чолі з Октяніаном Гогою. Тепер „Гласул Буковеней“ лає Українську Нац. Партію і пише, що вона зрадила румунську ліберальну партію, бо українці не голосували на цю партію. З тої причини „Гласул“ виповідає У. Н. Партії „порозуміння“. Ось так скоро скінчилася спроба Укр. Нац. Партії дійти до порозуміння з окупантами.

ПОГРОЗА В СТОРОНУ ЖИДІВ.

ВАРШАВА. — Прем'єр Складковскі заявив у соймі, що боротьба з жидами має в Польщі наскрізь економічний підклад, а не расовий. І казав, що коли поза границями Польщі того не зрозуміють і будуть далі вести кампанію проти Польщі, то це відібється гірко в першу чергу на жидях у Польщі.

ВИШАЮТЬ АРАБІВ.

ЕРУСАЛІМ. — Сталася небувала подія для британської адміністрації в Палестині: підвищено в однім дні трьох арабів за терористичну акцію звернену проти жидів. Є вже сім таких підвишень від часу, як Велика Британія взялася ліквідувати терор.

СТАЄ ТОТАЛІТАРНОЮ ДЕРЖАВОЮ.

ТОКІО. — Новий закон про мобілізацію виявляє ясно, що Японія стає наскрізь тоталітарною державою, в якій усе буде під контролею уряду.

ПОСТІЙНА ДЕЛЕГАЦІЯ ЛИТВИ.

ЖЕНЕВА. — Литва утворила при Лізі Націй постійну делегацію. Американський кореспондент толкує собі це тим, що Литва рішилася на значний фінансовий видаток і створила ту делегацію, бо лякається Польщі й Німеччини, яких підозріває в тим, що вони радіб поділитися Литвою.

НОВІ ВИБОРИ В РУМУНІЇ.

БУКАРЕШТ. — Дня 2-го березня відбудуться в Румунії нові вибори. Уряд стане до виборів з програмою, опертою на антисемітизм.

"СВОБОДА" (LIBERTY)

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays
by the Ukrainian Press and Book Co., Inc.
at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Subjected to Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J.
on March 30, 1911 under the Act of March 3, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103
of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

За оголошення редакція не відповідає.

В Канаді наслідки пошти гроші лише на т. зв. Foreign Money Order.

Address: "СВОБОДА", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

ЛІКАРСЬКА ПОМІЧ І ПРАЦЯ

Крайовий Інститут Для Здоров'я подав до публічного відома звіт з незвичайно цікавого розслідування над станом здоров'я людей у Злучених Державах. Розслід цікавий передовсім тим, що тут дослідники цього Інституту зробили величезну роботу, бо оглянули здоров'я 740,000 родин, що живуть у 84 містах Злучених Держав, отже зробили розслід, який може дати яке-такі поняття про важні факти про здоров'я всього населення краю.

Один з найважливіших фактів, розкритих цим розслідуванням, є факт, що серед родин, котрі живуть із публічної допомоги, є два рази більше осіб, нездібних до праці через недугу, як серед родин, котрі мають річного приходу \$2,000 або більше.

Поодинокі члени родин, що живуть з допомоги, були нездібні до праці пересічно три рази більше днів, ніж члени родин, що мають вищий річний дохід.

У родинках, що не удержуються з допомоги, але мають річний прихід нижче \$1,000, було два рази більше нездібностей до праці через недугу, ніж мали родини з найвищими приходами.

Неменше замітний факт, що люди в цій останній категорії, себто в родинках з найвищими приходами, на випадок недуги діставали півтора разу більше лікарської опіки, ніж люди в першій категорії.

Коли недуга була того роду, що вимагала опіки піклування, то люди в категорії великих приходів діставали цю опіку 12 разів частіше, ніж люди в категорії найнижчих приходів.

Таксамо мається справа й із звичайною лікарською допомогою: чим вищий прихід має дана категорія осіб, чи родин, тим більша правдоподібність, що людина на випадок недуги дістане лікарську допомогу.

Звіт стверджує уже й так відомий факт, що лікарська допомога не тільки рятує хору людину, але й запобігає повному занедужанню або довшому хоруванню. Значить, відповідна лікарська допомога це важна господарська справа. Брак лікарської помочі це удар у властиві господарки родини чи особи. Кожне цей розслід, що який так люди з приходами нижче \$3,000 на рік мали відповідну лікарську допомогу, то число занедужань у краю було би принаймні на одну третину менше, ніж воно є нині.

Чи можливо це зробити, щоб досягнути цей гарний вислід? Певна річ, що в багатьох випадках люди, які можуть покликати лікаря, його не кличуть через брак розуміння ваги лікарської помочі. Однак в інших випадках люди лікаря не кличуть, бо їх на це не стає, бо клікати лікаря вимагає грошей, яких треба на інші конечні потреби. Лікарська поміч нині організована на приватній засаді й ця власна організація показується невиспівальною. Тому в Америці вириняє тепер рух за те, щоби попри приватну медичну поміч була теж публічна поміч.

Гнат Крашанко.

В СТАРІМ ЗАМКУ

Історична повість.

(13)

Жиди не жалували сина, бо того добра мали тут докохати. Півторого, яку Солоняк все носив за поясом ззаду, тепер поклав під руку. Накритий буркою, трохи ще думав і пізно вночі встав. Спав зараз під вікном, тож збудився зараз, скоро стало дніти. В коршмі вже починався рух. На ранішній холод ковтув горілки, хоч вчора відхрещувався від неї. Закусив хліба з чісником і пішов на замок.

Сонце вже було зійшло, коли Солоняк із замкової фіртки увійшов на подвір'я. Кіндіс скликав своїх людей і вигукував, питаючи: де діва його гості. Побачивши його у фірці, крикнув здалека: — А ви чому не на замок ночували?

— Або я обов'язаний з того рахуватися? — сказав спокійно Солоняк.

— Очевидно! Я тут підстароста.

— Тільки не надо мною. Ви бачайте, пане, я тут гості з мене під ваші прикази не даю.

— То я вас маю слухати? — крикнув Кіндіс сердито.

— Я й не думаю приказу-

вати, — сказав Солоняк, підходячи до Кіндіса — а страшно не знаю і нікого не зважаюся.

Підстароста глянув на нього згорі і трохи змяк.

— Зле вам було ночувати на замку?

— Мені видалося в коршмі трохи веселіше, тай тільки.

— Ви хотіли оглянути кімнати для сотників, — сказав підстароста, закінчивши так ту сварку.

— Я на те прийшов сюди.

— Кожий бо я не маю часу, — сказав Кіндіс, видивляючись вразанкою ключів. — Зараз мушу їхати.

— Коби ключі. Я сам огляну, що треба.

Чуючи це, підстароста гнівно пригрозив ключів на реміні кинути з ганку Солонякові, котрий, прийшовши, раз поклався і далі стояв з шапкою на голові, з руками в кишенях. На боці стояли парубок Яндрух і хлопець Демко. Дивилися і слухали уважно. Чувалися, бо не годні були зрозуміти, що хтось, хоч не пан, противився такому панові, як їх Кіндіс.

— Кона! — крикнув Кіндіс.

ДВІ БОЛЮЧІ ВТРАТИ

З початком 1938 року ми зазнаємо на полі української культури дві болючі втрати: два місячники перестали жити. В Чернівцях на Буковині румуні припинили „Самостійну Думку“, що довгий час служила дуже корисними доповіднями до львівського „Вістника“, спеціально на румунському терені, куди взагалі українська преса не має доступу, а в Варшаві померла своєю смертю, від фінансового виснаження, „Наша Культура“ Огієнка.

Спинимось перше, з жалем і шанобою, над звісткою про гвалтовне замордування „Самостійної Думки“. Довгий час служила вона вірно ідеї українського націоналізму, підтримуючи серед румунських українців свідомість спільності національних завдань для всіх українців, під ріжними займанщинами сучасних. В глибокій темряві румунської ночі, що в ній потонули поволи блимаючі вогники зацілілих члнів царської Австрії українських інституцій і Американи. Згадавши, бачиться, що в ній гасли мемонтальні всі мандрівні вогники найневинніших українських публікацій, стримувані на першому румунському кордоні, „Самостійна Думка“ була там єдиним яскравим світлом, що на ньому з замилюванням і надією спиналися очі українських патріотів. Але тепер і цей єдиний вогник української культури й незалежної націоналістичної думки загас під коботом брутального гвалтовника.

І тут треба запам'ятати добре одну річ: „Самостійна Думка“ загинула від руки демократично-ліберального уряду, а не від руки теперішнього націоналістичного уряду Гоґи. Не маємо ніяких ілюзій щодо п. Гоґи і його уряду. Думаємо, що для нас він буде такий самий „добрий“, як і всі його попередники. Але не можна не звернути уваги на цю вражальну обставину:

В Румунії живе трохи більше, як мільон українців. Кажу „живе“. Але краще не казати як живе. Дехто каже, що такі живе трохи краще, як 35 мільонів українців під Советами. І це вже деякого задоволення. Та нас — ані крихти! В Румунії позбавили українців своєї національної школи, своєї наці-

ональної церкви, своєї преси, всіх національних і багатьох просто таких людських прав. На те все цілий світ — нічого! Мовчала досі, мовчить і тепер! Мовчала Ліґа Націй, мовчала Англія, мовчала Франція, мовчала Америка. Бо з одного боку справа торкалася українців, а з другого боку, „демократично-ліберального уряду“, запризвичаєного з „великими демократіями“ світу. Але от прийшов у Румунії до влади уряд Гоґи, що у відмінність від попередніх румунських урядів не хоче називатися „демократично-ліберальним“, але заховів зате прикладати випробувану антиукраїнську політику попередніх урядів тепер і до жидів, яких, як і українців, нараховують трохи більше одного мільона.

І от зараз цілий світ захвилювався. Захвилювалась і за протестувала Англія, захвилювалась і за протестувала Франція, збирається хвилюватися Ліґа Націй, і вживають різних засобів, щоб схилити на це й Америку. Згадавши, бачиться, навіть про договір про охорону національних меншин, себто той договір, що досі у відношенні до українців все залишався мертвою буквою.

А жидів тільки 16 мільонів на цілому світі. А нас — 45 мільонів! Хоч жиди не мають своєї національної території, то зате впродовж двотисячлітнього мандрування виворили між собою таку духову спільність, таку національну солідарність, що досить ударити жиду в Бухаресті, як зараз же це відгукнеться стома голосами в Парижі, в Лондоні, в Нью Йорку, не кажучи вже про менші осередки. До такої національної спільності мусимо приймати живо до серця все, що українців стичиться, де вони не були, чим би вони не займалися, і особливо гаряче мусимо приймати до серця долю всіх тих установ і публікацій, що ідею цієї української національної солідарності на ділі виявляють та пропагують, підносячи нашу національну вагу та престиж у цілому світі.

І тут у першу чергу треба мати на увазі нашу українську пресу, що розносить українське слово в найдавніші заку-

тки і єднає всіх українців, які тим словом говорять, однією невидною, але з кожним разом все міцнішою ниткою. На об'язку кожного українця лежить читання й матеріальне підтримування нашої преси, як виразу нашого духа й наших ідеалів, для все більшої й крашої її розбудови. І тут треба мати на увазі не тільки щоденну й тижневу політичну пресу, яка що дня занята боротьбою нашої національної позиції, але й наші місячники, що дають про розроблення проблем нашого національного життя та культури. В першу чергу тут треба відмітити львівський „Вістник“ Донцова, як місячник найкраще редагований, що може стояти поруч найкращих західно-європейських місячників. Нема сумніву, що „Вістник“ сповняє велику місію на всіх українських землях і тому заслугує на якнайширшу підтримку. Поруч із „Вістником“ стояли, як його корисні доповідні, хоча й далеко слабші змістом і значінням, покійні „Самостійна Думка“ і „Наша Культура“. Щодо „Самостійної Думки“, то тут, перше ніж її відновляти, треба було радикально відмінити взаємовідношення між румунами й українцями, і на це ще є час. Але що до „Нашої Культури“, яка вмерла власною смертю, з браку матеріальної підтримки, то тут можна було б ще її воскресити, колиб українське суспільство виявило досить зрозуміння до потреб нашої культури. Видавець „Нашої Культури“, проф. І. Огієнко, пише в останньому числі свого місячника: „Припинюємо „Нашу Культуру“ тільки тимчасово, поки передплатники не виконають свого елементарного обов'язку, поки не заплатять своїх боргів. Робимо це, як демонстраційний протест проти тих неплатників, що стали буденним явищем у нашому громадянстві, явищем, що так сильно руйнує наше духове життя...“

Отже слово за українським суспільством. Якщо воно зрозуміє потребу існування таких органів, як „Наша Культура“, то прийді йому на допомогу і його відновить.

Про характер „Нашої Культури“ сам редактор і видавець пише так: „За три роки свого існування „НК“ обєднала круг себе понад сотню найвидатніших наших учених. Гасло нашого журналу „Творімо укра-

ликий був, було за що вхвалити. Оба причепилися до нього і таки обернули. Також великих дубових дверей на заржавілих завісах Солоняк сам один був би не відчинив. — Сюди хіба ніхто не заходить? — спитав Солоняк.

— Та чого? — відповів Яндрух. — Тут чорти весілля справляють.

Коли нарешті двері відчинилися, можна було погадати, що там справді господарить якась нечиста сила. Зараз в снігах сполошені сови і лисиці злопотіли крилами. Яндрух відскочив, перехрестившись. І Солоняк одним кроком по-дався взад. Аж коли йому під ноги впав лилик, пізнав причину і, сміючись, увійшов сміло до середини. Роззираючись боязко, парубок пішов за ним.

Сіни були вимощені кам'яними плитами. Ліворуч відчинені двері вели до великої склепленої кімнати з величезним кошином. Пуста, лиш в однім куті лежала поломана лавка. Закратовані вікна слабо освітлювали її. Двері праворуч треба було відчинити.

(Дальше буде).

В останньому, 52-му, числі журналу „Воскресное Чтеніє“, офіційно православної митрополії в Польщі, архимандрит Теофан умістив свою статтю про подорож митрополита Діоніза до Румунії.

„Напередодні європейської війни — пише архимандрит Теофан — Румунія нараховувала близько 8 мільонів населення й обіймала територію 140,000 кв. кілометрів. Версальський трактат санкціонував приєднання до цієї невеликої ще 20 років тому держави землі Банату, Басарабії, Буковини й Трансильванії і таким чином на арені найновішої історії виступила Велика Румунія з територією 295 тисяч кв. кілометрів і з майже 20 мільонами населення“.

Згадуючи, що населення Румунії складається з румунів, мадярів, жидів, болгар, українців, москалів, поляків, сербів, греків, вірмен і т. п., архимандрит Теофан пише:

„Територія Великої Румунії уявляє з себе неправильний п'ятикутник, що випається з одного боку в Чорне море (300 кілометрів берега), другою стороною межує з Росією й Польщею (ріки Дністер і Черемош), ділі йдуть гірські пасма, що відділюють її від Угорщини й Чехословаччини, і нарешті Дунай, з протилежного боку якого лежать Югославія й Болгарія“.

Важне для тих, що шукають праці

„Сошел Секюриті Борд“ повідомляє, що всі працівники, які загубили свої картки, видачі у зв'язку з програмою федерального уряду про безпеку на старість, можуть дістати дублікати тих карток у поодиноких відпоручників „Сошел Секюриті Борд“, які є розміщені в 323 важливіших містах Америки.

Ці картки, на яких е також подане число забезпечення даного робітника, є дуже важне для тих, що шукають нової праці. Бо практика вказала, що нові працевластці звичайно питаються за такі картки, бо вони хочуть знати, чи даний чоловік уже довго не працює, чи коротко. Вони чомусь воліють тих, що були без праці коротко. Тому краще мати при собі таку картку.

Передтим дублікат такої картки можна було дістати шойно у Вашингтоні. Тепер можна дістати його в представника на місці. Про адресу даний чоловік може довідатися на пошті, або в поліції, чи в якомусь уряді.

Добрий не вірять у зло, бо власною мірою мірять інших людей. (Шекспір).

До 30 літ жениться чоловік сам, по 30 літах женять його люди, а по 40 літах женить його чорт. Тому кажуть, що перша жінка від Бога, друга від людей, третя від чорта. (Середньовічна приповідка).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

Важне для тих, що шукають праці

„Сошел Секюриті Борд“ повідомляє, що всі працівники, які загубили свої картки, видачі у зв'язку з програмою федерального уряду про безпеку на старість, можуть дістати дублікати тих карток у поодиноких відпоручників „Сошел Секюриті Борд“, які є розміщені в 323 важливіших містах Америки.

Ці картки, на яких е також подане число забезпечення даного робітника, є дуже важне для тих, що шукають нової праці. Бо практика вказала, що нові працевластці звичайно питаються за такі картки, бо вони хочуть знати, чи даний чоловік уже довго не працює, чи коротко. Вони чомусь воліють тих, що були без праці коротко. Тому краще мати при собі таку картку.

Передтим дублікат такої картки можна було дістати шойно у Вашингтоні. Тепер можна дістати його в представника на місці. Про адресу даний чоловік може довідатися на пошті, або в поліції, чи в якомусь уряді.

Добрий не вірять у зло, бо власною мірою мірять інших людей. (Шекспір).

До 30 літ жениться чоловік сам, по 30 літах женять його люди, а по 40 літах женить його чорт. Тому кажуть, що перша жінка від Бога, друга від людей, третя від чорта. (Середньовічна приповідка).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

Важне для тих, що шукають праці

„Сошел Секюриті Борд“ повідомляє, що всі працівники, які загубили свої картки, видачі у зв'язку з програмою федерального уряду про безпеку на старість, можуть дістати дублікати тих карток у поодиноких відпоручників „Сошел Секюриті Борд“, які є розміщені в 323 важливіших містах Америки.

Ці картки, на яких е також подане число забезпечення даного робітника, є дуже важне для тих, що шукають нової праці. Бо практика вказала, що нові працевластці звичайно питаються за такі картки, бо вони хочуть знати, чи даний чоловік уже довго не працює, чи коротко. Вони чомусь воліють тих, що були без праці коротко. Тому краще мати при собі таку картку.

Передтим дублікат такої картки можна було дістати шойно у Вашингтоні. Тепер можна дістати його в представника на місці. Про адресу даний чоловік може довідатися на пошті, або в поліції, чи в якомусь уряді.

Добрий не вірять у зло, бо власною мірою мірять інших людей. (Шекспір).

До 30 літ жениться чоловік сам, по 30 літах женять його люди, а по 40 літах женить його чорт. Тому кажуть, що перша жінка від Бога, друга від людей, третя від чорта. (Середньовічна приповідка).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

З того пізнаєш, чи хто поет, коли він знаходить щось цікаве навіть у найзвичайнішій річці. (Гете).

3 ДНЯ

СТРІЛ У ПОРОЖНЕЧУ.

Чи бачили виколи, як на маневрах вистріляють з гармати, а куля полетить далеко, далеко і впаде десь або в моряри, або таки просто в воду, або в мягкий пісок і там не трісне, не зробить гуку, не зчинить куряви, навіть болотом нікого не обризкає? Не бачили? Ну, то уявіть собі це.

Бо подібне, цілком подібне, діється також тоді, коли на статті авторів, письменників і редакторів, які пишуть для людей, звертаються до людей і накликають людей, люди ні словечком не відзиваються. Таке писання нагадує тоді цей гарматний стріл у порожнечу.

НЕВЖЕ НАШІ ЛЮДИ ТИМ НЕ ЦІКАВЛЯТЬСЯ?

Можна запитатися: невже наші люди не цікавляться своїми часописами, не цікавляться окремими статтями і дописами, а навіть, коли їх читають, то без довшої застанови пропускають прочитане мимо?

Ні, наші люди цікавляться часописами; вони не раз стверджують це особисто. Але написати свою гадку, звернутися письмом до редакції і хоч подати „та стаття мені подобається, пишіть більше таких” — цього наші люди не вміють. Лиш деколи буває, що пишуть, але майже все тоді, коли їх щось цілком не задовляє. Те, що їм подобається, вони на письмі дуже й дуже рідко висказують.

А ВСЕЖ ВОНО ПОТРІБНЕ.

А всеж воно є дуже потрібне, щоб люди висказували отверто не тільки те, чого не хочуть, але також те, чого хочуть. Коли хтось напише до редакції листа і виявить, що його якась стаття зацікавила, то тим він не лише зробив комплімент самому авторові, але тим він дав до зрозуміння редакції, що таких і таких річей він хотів би бачити більше. А це для редакторів і авторів дуже потрібне знати, чого люди хочуть. Нераз вони собі ламають голову над тим, щоб вгадати, які річі найбільше припадуть читачам до смаку і в цьому вгадуванні вони не мають ні трошки якихсь міриді, якихсь критеріїв, на яких вони могли б оперти свою працю. І ще треба знати це й тоді, коли редактор шукає способу, як найлегше заціпити в читачів певні ідеї.

ІНШІ НАРОДИ РОБЛЯТЬ ІНАКШЕ.

Американці не стидяться висловлювати свої гадки, і то не тільки негативні, але й позитивні, себто не тільки ті, що осуджують щось, але й ті, що щось одобрюють. Подивіться на фільми: коли якась фільма гарна, то компанія дістає тисячі, а навіть десятки тисяч листів, у яких говориться, що даний глядач любить її, а також говорить, чому. Так само коли американець чує через радіо якусь гарну річ, він не лінується, а зараз пише до висильної радіостанції, що йому це подобалося і він хотів би це більше чути. Подібне діється з газетними статтями чи оповіданнями.

Тим американці дають змогу фільмовим продуцентам, радіовим станціям і редакторам орієнтуватися щодо цього, чого люди хочуть.

МИ ВМІЄМО КРИТИКУВАТИ.

А ми вміємо лише критикувати. Воно серед даних обставин і те добре; але не можна обмежуватися тільки до критики, не висказуючи ясно, чого чоловік хоче.

Нераз можна почути на зборах: „Редактори не пишуть цікаво”. Але цей критик зробив

біліше, як би сказав, чому не цікаво. Як би виразно сказав, які статті для нього не цікаві, а які цікаві, тоді редактор, переглянувши всі такі голоси, орієнтувався б, чого хочє більшість читачів і старався б це їм дати.

ЦЕЖ І Є ДЕМОКРАТІЯ.

В цьому саме полягає зміст демократії. Нераз наші люди нарікають, що якийсь провідник робить те, що йому подобається. Але чи ті люди застановилися над тим, що може той провідник мусить „робити те, що йому подобається”? Бо люди не хотіли, чи не мали відваги, висказати те, „що їм подобається”? Дуже часто провідник хотів би знати, що людям подобається, але щож, коли люди отверто не висказують цього. Він чекає, чекає, а далі бачить, що робота стоїть, тому він мусить сам робити так, як уважає за відповідне. Але як тільки він зробить перший крок, то тут зараз крик: „Він робить те, що йому хочеться”.

КОЛИ ХОЧЕМО ДЕМОКРАТІЮ, ТО БУДЬМО ДЕМОКРАТАМИ.

Коли ми кричимо за демократію, то будьмо демократами. А штука бути демократом лежить не тільки в тому, що хтось тільки буде відкидати все й критикувати, але також у тому, що кожний громадянин мусить бодай у загальних зарисках орієнтуватися в тих справах, які він рішає, і мусить висказувати не лише свою віддану гадку, але також додатно; не лише критику чогось, але також одобрення.

Тому не лінуймося, а висказуймо виразно своє одобрення, коли знайдемо щось таке, що нам подобається. А якщо не будемо цього робити, то не нарікаймо, коли не дістанемо того, що нам подобається.

ЗА ЗБІЛЬШЕННЯ НАРОДНИХ БІБЛІОТЕК

У конгресі у Вашингтоні внесено законопроект про ревізію закону заборони передруку та заснування п'ятих додаткових народних бібліотек. Видавці, котрі дістають дозвіл заборони передруку (копірайт), будуть обов'язані зложити дванадцять примірників дотичного видання, замість двох, як практикувалось дотепер. Нові народні бібліотеки, в додатку до існуючої конгресової бібліотеки у Вашингтоні, мали б знаходитися у місті Нью-Йорку, Мемфіс, Шікаго, Денвер і Сан-Франциско.

Конгресмен Колинс з Місісіпі, промовляючи за проект у палаті репрезентантів, сказав, що бібліотека конгресу знаходиться задалеко від багатьох секцій краю і тому не можна з неї ширше користатися. Богато студентів, що живуть у далеких сторонах цього краю, котрих заняття, час та засоби не дозволяють на довгу подорож до свого дому до державної столиці, мусять обходитися без потрібних інформацій, бо міська бібліотека їх не має.

Обороняючи пропонувану ревізію закону заборони передруку, конгресмен Колинс підніс факт, що англійські видавці книжок обов'язані складати по одному примірникові до Бритишського Музею та до п'ятих найбільших англійських бібліотек. Так само в Ірландії, Новій Зеландії, Греції, Еспанії та кількох інших краях, видавці обов'язані складати від трьох до шістьох примірників нових видань до народних бібліотек, коли жадають для себе права заборони передруку.

ФЛІС.

Два купці.

— Як тобі поводитися?
— Зле, як так далі піде, то або я замкну цілий цей бізнес, або мене замкнуть.

ДОБРА КНИЖКА

ЦЕ ГАРНИЙ ДАРУНОК

НА ДАРУНКИ ДЛЯ ЧОЛОВІКІВ НАДАЮТЬСЯ:

ГІРКИЙ ТО СМІХ

Тут автор, Степан Шухевич, оповідає, не жальючи себе, з мужеською твердістю, про світогу війну — 1.00

ПРИГОДИ ДОБРОГО ВОЯКА ШВЕЙКА В СВИТОВІЙ ВІЙНІ

Славний чеський письменник Ярослав Гашек представляє насмішливого воюка, що до війни не належить та пробує з неї вийти хитро, мудро, невеликим коштом. 1.00

1) Швейк на фронті — 1.00

2) Швейк у заплілі — 1.00

ГЕТЬМАН МАЗЕПА

Історична повість Данила Мордовця про цей критичний період української історії, в двох частинах, опрацьованих разом — 1.25

ІДУ НА ВАС

Новий український письменник Юліян Опільський взявся малювати цю повістю славні часи великого українського князя Святослава, що правив у другій половині 10-го століття й ходив у похід на Дунай — 1.25

ЗАМОК У КАРПАТАХ

Французький письменник Жиль Верн, відомий у цілому світі зо своїх повістей про пригоди, бере тут собі героя з українського народу та малює життя в українських Карпатах — .50

ГАЙДАМАКИ

Всі ми знаємо безсмертну історичну поему найбільшого українського поета Тараса Шевченка, але чи має ваш приятель це видання, пречудно ілюстроване українським мистцем А. Г. Сластьоною, у великій формі (13 цалів вишири, 17 цалів завдовжки)? 1) у паперовій оправі — 1.50

2) у полотняній оправі — 2.50

3) у люксовій оправі — 3.50

БЕНКЕТ У ЛИСЯНЦІ.

(Ілюстрація до люксового видання Шевченкових „Гайдамаків”, значно поменшена).

НА ДАРУНКИ ДЛЯ ЖІНОК І ДІВЧАТ НАДАЮТЬСЯ:

ЦАРІВНА

Відома українська авторка Ольга Кобилянська малює тут надзвичайну жіночу постать, що дивиться з погордою на дрібні буденні інтереси і бореться з надлюдським завзяттям за повне зрівняння пригнобленої жінки — 2.50

ТВОРИ МАРКА ВОВЧКА

Під цим чоловічим іменем Марія Вілінська, замужня за Марковича, писала безсмертні твори, в котрих малювала тяжку долю української жінки — 1.25

В НЕДІЛЮ РАНО ЗІЛЛЯ КОПАЛА

Романтичне оповідання Ольги Кобилянської про молодого парубка, що кохається в двох дівчатах — .90

ОЛЮНЬКА

Андрій Чайковський малює долю безталанної Олюньки, а притому цікаве життя ходоцької шляхти — 1.25

ВІДРОДЖЕННЯ

Великий московський письменник Лев граф Толстой малює в цій великій повісті, як шляхтич доводить дівчину до упадку, в котрім вона остаточно стає на суд як убивниці; доля немовби покликана звідника на судю звезеної, але на правду нате, щоб дати йому нагоду зрозуміти свій учинок (в трох частинах, у двох томах) — 2.50

НА ДАРУНКИ ДЛЯ МОЛОДІ НАДАЮТЬСЯ:

РОКСОЛЯНА

Повість з часів татарських нападів на Україну, оповідає про те, як українська дівчина попала бранкою в татарську неволю, а потім стала в Туреччині одинокою жінкою султана (з образками Михайла Фартуха) — .50

МАЛІ ГЕРОІ

16 ріжних оповідань про ріжні геройські вчинки дітей (з ілюстраціями) — .85

ОДАРКА

Оповідання Андрія Чайковського для дітей (з малюнками Петра Андрусева) — .35

ПРИГОДИ КАЧУРИКА

Цікаве оповідання Б. Герца (з ілюстраціями) — .15

ДІД ЯКІВ

Оповідання для молоді Федора Дудка (з ілюстраціями Ю. Кирієнка) — .15

Перешлю вам за замовлення просто на адресу того, кому Ви хочете цей дарунок зробити, а на кожній книжці виписемо ймення даруючого та ймення одарованого:

Замовлення пересилайте на адресу „Свободи”:

“СВОБОДА.”

81-83 Grand St., Jersey City, N. J.

3 ЖИТТЯ ПО ВІДДІЛАХ У.Н.С.

КЛІВЛЕНД, О.

Підчас минулорічної кампанії, яку переводив У. Н. С. над приєднанням нових членів, засновано в Клівленді 291 відділ У. Н. С., ім. Тараса Шевченка. Організатори вище згаданого відділу, розуміючи суть і вагу кампанії, мали на думці втягнути до У. Н. С. тих українців, що з ріжних причин не належали до У. Н. С., а також тих, що належали до чужих, ворожих нам організацій. Вислід праці уряду за 1937 рік увінчався красним успіхом, бо відділ несповна за один рік придбав близько 300 членів, що були би пропали для У. Н. С., а по часті й для української справи.

Дня 15 січня ц. р. контрольна комісія перевірила діяльність уряду за цілий минулий рік і ствердила, що фінансові й касові книжки знаходяться в найбільшій порядку, а урядові за його щирі й енергійну працю належить похвала.

Будучи одним із контролерів й бачучи добру господарку в 291 відділі У. Н. С., я рішився по контролі написати кілька слів про справи вище згаданого відділу, щоб цим способом заперечити цю шкідливу критику на адресу ново заснованого відділу У. Н. С. і його урядників, яку можна було чути з уст деяких людей. Ця критика цілий рік утруднювала працю уряду й сприяла розвіду. В часі, коли уряд 291 відділу докладав усіх старань, щоб придбати якнайбільше число нових членів у ряди У. Н. С., ці одиниці, самі нічого не роблячи, ширили про ново заснований відділ У. Н. С. неправдиві вістки, що, мовляв, там нема порядку й відділ скоро розлетиться. Через такі погослови наш відділ страдив багато членів, котрих був дуже тяжко дістати знов до У. Н. С. Як бачимо, то з цього виходить шкода не лише для нашого відділу й У. Н. С., але й для всіх нас взагалі.

Підчас контролю виявилось, що діяльність уряду була ведена зразково, а близько триста ново зорганізованих членів до У. Н. С. нехай буде відповіддю тим, що цілий рік старалися шкодити нашому відділові.

Відділ тримається тепер досить сильно й має перед собою велику будучність. А тим, що займаються шкідливою критикою, радимо, щоб краще взялися до організування нових членів до У. Н. С., і в такий спосіб показали, як треба робити. В Клівленді є по верх 12,000 українців, що не є членами У. Н. С., отже поле до попису й праці велике. Замість шкодити іншим у приєднуванні нових членів до У. Н. С. краще самим узятися за працю й переконатися, що легше відтягнути з рядів У. Н. С. двацять членів, ніж одного зорганізувати.

В імені уряду 291 відділу У. Н. С. ім. Тараса Шевченка прошу увесь український загаль у Клівленді й набудуче відноситися до довірям до наших організаторів і в справі приєднування нових членів дати їм усяку можливу піддержку, бо справа У. Н. С. є справою нас усіх.

Михайло А. Ярош.

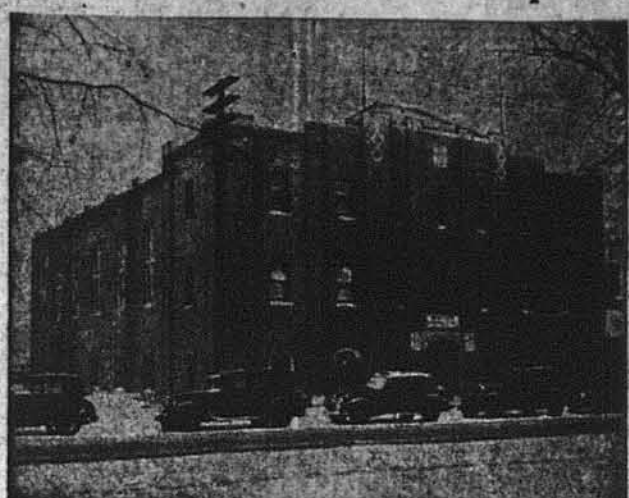
Зрозуміла.

Учитель стрів на вулиці паню Грушечку.

— Ваш син, пані, знову дістав нині лиху ноту з домової задачі. Прошу сказати вашому чоловікові, що він із дня на день стає дурнішим.

Пані Грушечка (поважно збентежена): — Гм... невже мій чоловік йому знову помагав?

New Ukrainian National Temple

НОВА УКРАЇНСЬКА НАЦІОНАЛЬНА СВЯТИНЯ.

Такий напис умістила над цим образком американська преса в Дітроїті, Мішігені. І зовсім слушно так названо цей дім, котрий виставлено головним заходом членів У. Н. Союзу, а котрий тепер стане осередком національного життя в Дітроїті.

PRESS REPORTS ON UKRAINE AND UKRAINIANS.

UKRAINIANS OPEN HOME

Festivities Mark Temple's Dedication
In song and speech and story the Ukrainian National Temple was dedicated Sunday with a gay all-day celebration. The building, which was completed recently at a cost of \$100,000, is at 4655 Martin avenue, and is designed to fill the social and educational needs of the city's Ukrainian colony. It was constructed through the efforts of the local branches of the Ukrainian National Association of America.

It was Mayor Reading himself who opened the doors of the handsome three-story structure, the keys having been presented him by two little girls in Ukrainian costumes. The Mayor fitted the big key to the front door after Nicholas Murashko, of Jersey City, national president of the association, had cut the ribbons designed to bar access to the building.

A colorful display of the American and Ukrainian colors signaled the opening of the ceremonies. This was followed by the blessing of the interior of the structure, a rite that was solemnly celebrated by the Very Rev. Leo L. Sembratovich, assisted by the Rev. Stephen Tyschansky.

Gov. Murphy arrived in time to attend part of the recital given by four Detroit Ukrainian choruses and the Ukrainian Radio Concert Orchestra, which featured the afternoon's festivities.

The high spot of the dedication ceremonies was reserved for the evening, when a banquet was served, at which City officials and officers of the association were speakers. Dr. A. T. Kibzey was the toastmaster. Among the speakers were Walter Chmyr, president of the association, and Joseph Charnesky, its legal adviser.

The Detroit News, January 17, 1938.

MAYOR DEDICATES UKRAINIAN TEMPLE

Mayor Reading formally dedicated the new Ukrainian National Temple, 4655 Martin Ave., Sunday afternoon. Several thousand persons were present.

The dedication, which began when Nicholas Murashko, of Jersey City, president of the Ukrainian National Association, cut the ribbons across the entrance to the \$100,000 building, was climaxed by a banquet at which only Ukrainian dishes were served.

Guests and speakers included Gov. Murphy, Mayor Reading, Murashko, Attorney Joseph Charnoske, Dr. A. T. Kibzey, master of ceremonies, and Nicholas Shustakewich, toastmaster.

The Detroit Free Press, January 17, 1938.

3 УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ

НЬО ЙОРК, Н. Й.

Касовий Звіт Центрального Комітету.

Дня 31. липня 1937 був проголошений у „Свободі” (ч. 176) фінансовий звіт Центрального Комітету Українських Національних Товариств у Нью-Йорку, з якого видно, що в касі організації осталося \$26.78.

Дальші приходи були такі: 3 Листопадового Свята з вступу \$272.50, з цвітів \$24.21, збірка в укр. прав. церкві при 14. вулиці \$20.43, збірка в укр. греко-кат. церкві при 7. вулиці \$44.71, збірка з цвітів перед тоюж укр. кат. церквою \$22.48. Разом з іншими поменшими приходами, як і тим, що осталося з 31. липня, загальний прихід виносив \$428.01.

З того вислано через „Об'єднання”: \$100 українським інвалідам, \$100 українським політичним в'язням.

Кошти влаштування Листопадового Свята (сая, хористи і т. п.) \$176.65. Розхід з згаданого висилкою виносить \$376.65. Осталося в касі \$51.36.

ЗА ЦЕНТРАЛЬНУ УПРАВУ:

Михайло Пізнак, предсідник; Остап Кривень, скарбник; Михайло Беля, секретар.

БАЛТІМОР, МД.

Надімося великого успіху.

Концерт наших артистів з Європи, пані Марії Сокол і п. Антона Рудницького, заповідатися якнайкраще. Організація Юнг Вімен Крісчен Асоційшен відступила нам даром прекрасну галю, а секретарка ор-

ганізації, пані Гарвін, допомагає, чим може, щоб зацікавити концертом американську публіку. Допомогає в тім і пані Маньоська. Часописи обіцяли подати знимки наших артистів враз з коментарями. Надімося, що на концерті буде також посадник міста й привітає наших артистів від міста. Концерт, як відомо, відбудеться в неділю, 30. січня, в годині 4. пополудні. Ми певні, що на ній зявиться вся наша українська громада.

І. Р.

Контракт.

Густав Малер (славний композитор і директор віденської опери, 1860—1911) мав відновити контракт із одною співачкою. Та він не хотів підписати контракт із співачкою і сказав: — „На жаль, не можу відновити контракту з вами. Ці вічні докори роблять уже мене нервовим”.

— Алез пане докторе, — здивувалася співачка — як зовсім панові директорові не роблю ніяких докорів?!

— Ви ні, зате публіка! — обстоював композитор при своїх.

Нерви.

— Мусите вистерігатися всього, що вас моглоб поденервувати — каже лікар. — Отже: алкоголь, тютюну, розривок і т. д.

— Алез, пане докторе, чи ви гадаєте, що мене не денервують такі ващі слова?

Фільм і життя.

Фільмовий режисер: — Та чого ви так безрадно порушуєтеся, коли ведете наречену до престолу? Таж це не шлюб, лише фільмова сцена!

ГІРКА ДОЛЯ КИТАЙСЬКИХ СЕЛЯН

Тому 2,500 літ була в Китаю інша система сільського господарства, ніж сьогодні. Тоді селянин не мав власної землі, лише земля належала до держави, а селянин обробляв її передовсім для себе. Такий звичай перетривав кілька століть. Менше більше дві тисячі літ царські намісники та інші ші достоянники стали відбирати селянинові землю і тоді вперше в історії Китаю повстав селянин, який працює на чужій рілі. Почалася трагедія Китаю: ті, що мали землю, не платили податків, лише за них платив селянин. А що грабіжі траплялися чимраз частіше, то число вбогих селян усе більшало. Дальша історія Китаю у головних нарисах це ніщо інше лише боротьба селян за землю. Що 350 літ повторялися великі селянські бунти, які менше-більше приходили рівночасно з змінами династій. Тому 800 літ, коли від влади усунули місцеву владу, заволоділи Китаєм монголи. В таких війнах гинуло по кілька мільйонів мешканців. Таксамо 1664. року коли скінчилася національна династія і до влади прийшла манджурська династія. Подібне явище бачимо теж у першій половині 19. століття, коли з нагоди тайпунського бунту згинуло приблизно 20 мільйонів людей. В 1911. році загальне невдоволення виявилось у детронізації манджурської династії.

Та нарід гинув мільйонами не лише при нагоді таких великих бунтів і громадянських воєн. Додуваються до того ще й великі елементарні нещастя, які страшно нищать китайський нарід. Передовсім виливи Ян-Це і т. зв. Перлової Ріки. Коли великі ріки виступляють із річищ, гинуть мільйони людей, а таксамо й тоді, коли Китай навістить страшна спека. Так нпр. від голоду в 1849. році згинуло 13 мільйонів людей, в році 1878/9 голод забрав 11 мільйонів людей, в 1922. році 12 мільйонів. Велика повінь, що в 1917. році навістила провінцію Гопей, знищила хати 7 мільйонів селян. В 1927. році повінь тієїж ріки забрала хати 60 мільйонів селян, в 1931. році потерпіло від повені 31 мільйонів людей, а 1933. року 15 мільйонів селян. Хоч Китай має 450 мільйонів населення, всеж це страшні жертви.

Великі земельні власники та високі службовики в Китаю, які творять 10 процентів населення, мають 70 процентів усієї землі. На середню земельну власність припадає 15 проц.

УВАГА!

ЮНГСТАВН, ОГАЙО І ОКОЛИЦІ

УВАГА!

СПІВ.-ДРАМ. ТОВ. "БАНДУРИСТ" УКР. ПРАВ. ГРОМАДИ З СІЛТОНУ ВИДГРАЄ

ПЕРШИЙ РАЗ В ЮНГСТАВНІ

"ОЙ, НЕ ХОДИ, ГРИЦЮ, ТА НА ВЕЧЕРНИЦІ"

В НЕДІЛЮ, ДНЯ 6-ГО ЛЮТОГО (FEBRUARY) 1938

В ВЕЛИКОМУ УКРАЇНСЬКОМУ САЛІ. ПОЧАТОК ТОЧНО В ВЕЧІР.

Вступ 50 центів, першорядні місця, 35 ц. другорядні місця, 25 ц. третьорядні і молодіж.

В майже повній ролі Марусі виступає знаменита співачка пані добродійка Мирослава Мусійчук. Петро Корняк — Гриць, Луць Сенчишак — Потап, Т. Кольонський — Охрим, Ю. Проць — Ву-стя, В. Сильчук — Хома, С. Замішак-Плетак — Дмитро, Степаніда і баба ворожка — Анна Корняк, Галина — Оля Мусійчук, Дарина — Р. Ліницька, варубок — А. Пашоцич, дівчина — С. Лопушанська, хор з 40 осіб, оркестра перед сценою з 5 осіб, при пані панна Гриса Мусійчук, суфлер П. Сильчук. Хор, оркестра і штука під діджитурю і режисерію славного знаного режисера, автора-поета о. Сте-пана Мусійчука.

Громадині Драма "Ой, не ходи, Грицю" це найкраща українська штука, а коли до неї додати ще комічну оперу "Вечерниці", то крапці річ на сцені в нас не знайдете. Тому не опустіть нагоди побачити це представлення і почути старих наших юмля-щелівок; народних пісень хорових, соль і дуєтів та залюбуватися танцями національними зі співом хору. Представлення зачнется на час, бо досить довге: самі пісні забиратимуть годину. Тому приходіть на час, бо хто пізно прийде, може втратити найкращу першу дію. — Дякуємо згорі за нашу присутність. — Заряд Хору і Громади.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Отсім пригадуємо всіх національним організаціям міста Нью Йорку, що ЗАГАЛЬНІ РІЧНІ ЗБОРИ Центрального Комітету Українських Національних Організацій міста Нью Йорку відбудуться в ПЯТНИЦЮ, 28-ГО СІЧНЯ 1938 р., в годині 8-мій ввечір, в Українським Народнім Домі, 217-219 EAST 6th STREET, NEW YORK CITY.

Всі ці організації, що належать до Центрального Комітету, а також ті Товариства, що не належали, а бажали б спільно працювати для нью-йорської Громади та також для українського загалу, най вишють своїх делегатів на ці збори.

ЗА ЦЕНТР. КОМІТЕТ УКР. ОРГАНІЗАЦІЙ МІСТА НЬЮ ЙОРКУ: АДМ. М. ПІЗНАК, ПРЕДСІДНОК. С. КОВАЛЬЧУК, СЕКРЕТАР.

УВАГА! РОЧЕСТЕР, Н. Й., І ОКОЛИЦІ! УВАГА!

АМАТОРСЬКИЙ ГУРТОК УКР. Н. ДОМУ В РОЧЕСТЕРІ

ВІДІГРАЄ ПРЕДСТАВЛЕННЯ

ПОШИЛИСЬ У ДУРНІ

КОМЕДІО-ОПЕРЕТА В 3-ОХ ДІЯХ 1938 РОКУ

В СУБОТУ, ДНЯ 29-ГО СІЧНЯ (JANUARY) 1938 РОКУ

В УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДНІМ ДОМІ

831 JOSEPH AVENUE, ROCHESTER, N. Y.

Початок рівно в годині 8-мій ввечір. — Вступ 35 центів.

Запрошується роцестерських Громадян прийти на це представлення. Амадорський Гурток доложити усіх старань, щоб представлення випало якнайліпше. Більшість акторів, що виступає в штудії, це тут роджені наша молодь. Тому хай нікого не забракне на представленню.

Заряд Укр. Нар. Дому.

МОЛИТОВНИКИ

Віничок (у білій кавчуковій оправі, з образцем по середині. Малого формату. Для дітей) \$.90

Ангел Хранитель (в гарній чорній полотняній оправі) 1.35

Помилуй нас Боже (в чорній шкіряній оправі) 1.35

Ангел Хранитель (в гарній чорній полотняній оправі) 1.35

Ангел Хранитель (в білій кавчуковій оправі з образцем по середині) 1.70

Бог радість моя (сторін 606. В гарній мягкій чорній опр. 2.00

Бог радість моя (сторін 606. В білій кавчуковій оправі з образцем по середині) 2.50

"СВОБОДА" (P. O. Box 346) JERSEY CITY, N. J.

Якийсь добродій ввійшов до крамниці з капелюхами. Хоче купити новий капелюх. Пробує один за одним, та ні один йому не подобається. На прилавку вже ціла копія капелюхів. Вкінці гість примірів іще один капелюх і каже врадувано:

— Ну, нарешті я знайшов відповідний! Кілько візьмете за цей?

— Ані цента! відповідає капелюшник.

— Чому?!

— Бо то капелюх, у якому ви прийшли!

ІНДИЙСЬКА ПОБОЖНІСТЬ

Перед кількома місяцями пустився один індієць з своїми двома синами в оригінальне, проте несамолюбне паломництво до святині бога Кришні в Гаугадворі. Оба хлопці заідедукали були важко перед двома роками і майже чудом урятувалися потім від смерті.

З відячності за той рятуюнок зложив індієць обіт, що відбуде разом з своїми синами паломництво на вколішках аж до святині Кришні, віддаленої 500 км.

Оба хлопці мусили рад-не-рад вирушити в дорогу з своїм батьком. Вони були ще дуже ослаблені. Індієць обчислив собі, що повинен зробити цілу дорогу в 60 днів, причому денно треба було перейти по вісім км. на коїнах.

Коли зважити, що оба хлопці ледви відросли трохи від землі, що оба були ще обезсилені недугою, що цілу дорогу треба було пройти в невидітній позиції навколішках, тоді шойно можна зрозуміти цілу дивовижну несамолюбність і важкість цілого того паломництва.

Перші дні подорожі відбулися без ніяких замітливих пригод. Але небагом почав приставати молодший хлопчина і вкінці впав з утоми. Одне-наче тому, що батько не хотів його навіть пожалувати, хлопчина останками сил пустився в дорогу. Одне-наче сего-го дня помер він з перемучення.

Старший син був сильніший і здавалося, що він здоровий і без перешкод дійде разом із своїм батьком до святині Кришні.

Та у віддалі 15 км. від святині Кришні заломився він і по кількох хвилинах помер. З трьох побожних паломників залишився вже тільки сам батько. Він пубстився витримувати далі в дорогу.

Два важкі удари не змогли старого батька й не відвели його від виконання свого обіту. З пораненими коїнамими, з обезсиленними й напхулими ногами дійшов він вкінці до святині Кришні і подякував богам за чудесний рятуюнок обох синів. Хоч біль по стра-ті обох синів був куди гірший, як підчас їх недуги, побожний індієць почувався щасливий, що свій обіт виконав і що не потребує більше побоюватися, щоб якнебудь нещастя впало на його родину.

У льокалі Армії Спасення вивісли афіш з написом: "По-старайся, щоб твій найбільший ворог став твоїм найбільшим приятелем". На долі хотів дописав оліцем: "Моїм найбільшим ворогом є віскі!"

ЯК МИ ПОМАГАЄМО РІДНОМУ КРАЄВІ

ФІНІКОВІЛ, ПА.

На невольну боротьбу.

Для 16 січня відбулися тут ширші громадські сходили на яких п. Іван Білинський з Честер, Па., виступив реферат на тему "Український націоналізм, ідеї і діяльність". Бесідник згадав про початки повстання українського націоналізму, підкреслюючи, що він повстав як органічний необхідний рух. Описав загаломовані політичні ідеї і діяльність. А потім представив картину з життя націоналістичної молоді на українських землях під Польщею. Бесідник переповнив стрішні змущання польських землі над нашою молоддю по тюрмах, що бесідник бачив на власні очі, бо сам те-ж не переміняв.

По рефераті бесідник при допомозі гом. Д. Грабовського перевів збірку на невольну боротьбу. Збірка принесла \$18.62.

По короткій перерві відбулася загальна бесіда, в якій зборили брали живну участь. Сходили закінчилися співанням "Ще не вмерла" і "Не поре".

Референт завізав присутних, що мають охоту стати членами Організації Державного Відродження України (ОДВУ), щоб осталися в салі. Осталися 18 осіб, яких п. Білинський записує та перевів збірку уряду. Головою вибрано п. Івана Садівського.

Жертви зложили: Д. Грабовський, Н. Н. Н. Ступницький, Е. Завала, Г. Білох, Г. Білинський, М. Курячий, Р. Рудницький, Н. Н. по \$1; С. Хома, С. Нечипор, І. Голіш, І. Багряк, А. Садівський, М. Курячий по \$0.50; В. Нечипор, Д. Санчин, Д. Білик, К. Філик, Е. Садівський, Г. Фуга, Д. Гришак, І. Костир, Г. Кретонович, Р. Янушевич, К. Лоджик, І. Миліновський, П. Цаллак, І. Бохник, Ф. Ко-нів, В. Люба, П. Садівський, Д. Гнатів, Р. Хома, С. Люба, М. Садівська, Хома по \$0.25. Гроші переслано до центральної управи ОДВУ.

Іван Білинський.

ЦЕНТРАЛ ФОЛС, Р. АЙ.

На рішкі цінах.

Жертвували на невольну боротьбу: П. Бенковський \$5; Д. Бабій \$4; П. Тітик, М. Прус по \$2; по \$1: М. Журба, П. Сомиш, М. Дубаневич, К. Микитин, С. Карпа, І. Дорош, К. Бабій, І. Кліментюк, О. Свідер, С. Ріскавич, \$0.50; С. Тітик, М. Паранюк. Разом \$24. Колдувати хотіли члени 44-го відділу ОДВУ: П. Бенковський, М. Журба, П. Сомиш, М. Дубаневич. Гроші переслано через П. у. ОДВУ.

Комітет "Юворашини" жертвував \$3 на Рішкі Школу. Гроші переслано через Об'єднання.

Іван Витязь зібрав на боротьбу \$3 на збори окружної управи ОДВУ.

ЧИ ЗНАЄТЕ...

Що деякі раки мають білу кров? Цей копір походить із того, що тільки крові не мають у собі (так як людей) заліза, лише мідь.

Що одно джогання мяза му-хи, при допомозі якого вона літає, триває 0.0031 секунди?

Що комахи мають найсильніше розвинений змисл нюху? Самець мотиль напр. занюхає самичку часто вже на кілька миль далеко і тоді відшукає її, кермуючись лише своїм змислом нюху. Що комахи щодо кількості родів перевищують усі інші роди звірят. Живучих родів комах знають природи-шні ворог став твоїм найбільшим приятелем". На долі хотів дописав оліцем: "Моїм найбільшим ворогом є віскі!"

Що коралі живуть лише у рухливій, плянній воді і лише там можуть будувати свої гніз-дища. Коралеві рафи сягають дуже глибоко, творять величезні кам'яні друкки, наче до-льоміти.

Що великі черепахи живуть по 300 і більше літ? Слони живуть 150—200 літ, коні при-близно 40 літ, рогата худоба 20—25, собаки й кози 12—15, крилики 5—7, шурі приблизно 3 роки. Кури, качки та малі співучі птахи доживають біль-ше як 20 літ, соколи, сови, папуги 60—100 і більше літ. Так звана полуриба або пла-шанкувата (по англійськи плейс), якої мясо дуже смач-не, може дожити і 60 літ, ко-ли людина не зист її скорше. Зате деякі комахи живуть у-сього лише кілька днів або тижнів.

там можуть будувати свої гніз-дища. Коралеві рафи сягають дуже глибоко, творять величезні кам'яні друкки, наче до-льоміти.

Що великі черепахи живуть по 300 і більше літ? Слони живуть 150—200 літ, коні при-близно 40 літ, рогата худоба 20—25, собаки й кози 12—15, крилики 5—7, шурі приблизно 3 роки. Кури, качки та малі співучі птахи доживають біль-ше як 20 літ, соколи, сови, папуги 60—100 і більше літ. Так звана полуриба або пла-шанкувата (по англійськи плейс), якої мясо дуже смач-не, може дожити і 60 літ, ко-ли людина не зист її скорше. Зате деякі комахи живуть у-сього лише кілька днів або тижнів.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

МІХАЛ Я. КОСЛОСКИ
І СТЕПАН А. ШЕЛЕСТ
ОБЕЗПЕЧЕННЯ І ПЕРУХОМОСТІ
(REAL ESTATE)

Публічний нотар. ... Моні, ордері.
Корабельні карти. ... Європейські
справи.

20 JONES STREET, NEWARK, N. J.
Tel.: Market 3-2597

DR. MORRIS SMITH
повідомляє, що перепис свою канце-
лярію під число

240 EAST 22nd STREET
NEW YORK CITY
(Близько 2nd Avenue).

Урядові години від: 12—2-гої полов.
6—8-гої ввечір.
Телефон: STuyvesant 9-1679

Д-Р ЮРІЙ АНДРЕЙКО
УКРАЇНСЬКИЙ ЛІКАР,
ХІРУРГ І АКУШЕР

321 E. 18th STREET,
between 1st and 2nd Avenues,
NEW YORK, N. Y.

Tel. GRAMERCY 5-2410.

Урядові години: рано від 10 до
12 ввечір від 6 до 8, а в неділі
рано від 10 до 12

МИРОН ЛИТВИН
УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

Без рішкі, як далеко поза
Ньюарком. Вразі потреби теле-
фонуйте до нас. Обслуга ширя
і чесна. — Office:

383 MORRIS AVENUE,
cor. Springfield Ave.
NEWARK, N. J.
Phone: Essex 3-5347

ПЕТРО ЯРЕМА
УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

ЗАНІМАЄСЬ ПОХОРОНАМИ
В BRONX, BROOKLYN, NEW
YORK І ОКОЛИЦЯХ

129 E. 7th STREET,
NEW YORK, N. Y.
Tel.: Orchard 4-2568

BRANCH OFFICE & CHAPEL:
707 PROSPECT AVENUE
(cor. E. 155 St.), BRONX, N. Y.
Tel. Ludlow 4-2568.

ІВАН БУНЬКО
Новий Український Удирейкер
заряджує погребамі по ціні так
низькій, як \$150. Обслуга
найкраща.

JOHN BUNKO
Licensed Undertaker & Embalmer
437 E. 5th ST., NEW YORK CITY.
Dignified Funerals as low as \$150.
Telephones: Orchard 4-8088

ТАРЗАН НА РОЗШУКАХ.

Довідавшись від Нкіми, що його вазірі опинилися в нево-лі племені букена, Тарзан від-разу пустився в дорогу їм на поміч. Над ранком він прибув знову під огорожу села Уда-льо, під яким попереднього дня він був залишив чорну дівчину. Звертаючись до Нкі-ми, Тарзан промовив: "Я йду до середини села. Коли ти хо-чеш іти зо мною, то не смієш робити галасу".

"Я? галас? — дивувалася Нкіма. "Яж усе так тихо захо-вуюся, наче миш у норі", го-ворила вона з повним переко-нанням. "Мовчи!" — приказав Тарзан і кинувся до огорожі. В одній секунді він був на ній, а за ним з такоюж скорістю поспішала Нкіма. Нкіма люби-ла враз з Тарзаном виконува-ти ріжні карколомні скоки, бо лиш у них вона могла йому дорівняти.

Знайшовшись в середині се-ла, вони почали тихо підпов-зувати до колиби, в якій меш-кав Удальо. Там вони вдри-палися на дерево і почали приглядатись до оточення. Внизу сиділи два чорні вояки, попиваючи пиво місцевого виробу. Вони були в досить добром настрою і розказу-вали собі про бенкет, що мав бути наступного дня і що на-нім мали вбивати вазірів.

Підпавши собі, один з них закричав: "А виведем вазірів і покажимо їм те, що їх чекає завтра. Нехай лякаються. За-надо спокійно проходити їм час". Тарзан на дереві затряс-ся. Ці дикуни хочуть катувати його найвірніших вояків. Він рішив до цього не допустити. Та покищо мусів сидіти тихо і ждати, що почнуть букенці.

(67)